

ADVENTISTIČKA MISIJA

za mlade i odrasle

2024 • ČETVRTO TROMESEČJE • SEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

Sadržaj

Na naslovnoj stranici: Sa 11 godina, Mihej je čuo priče o misiji iz kampa Polaris na Aljasci i zapitao se kako bi bilo da radi tamo. Šest godina kasnije, saznao je. Priča, strana 24.

ARIZONA (SAD)

- 4 Učutkivanje noćnih šetača / 5. oktobar
- 6 Trenutak da se prekine? / 12. oktobar
- 8 Poziv za buđenje / 19. oktobar
- 10 Borba za subotu / 26. oktobar
- 12 Savršeno imanje / 2. novembar
- 14 Čekanje na obred
Večere Gospodnje / 9. novembar
- 16 Bio je to Isus / 16. novembar

ALJASKA (SAD)

- 18 Susret sa zlom / 23. novembar
- 20 Dečak koji je stalno pitao zašto / 30. novembar
- 22 Zašto se Kaleb osmehuje? / 7. decembar
- 24 Večni prijatelj / 14. decembar
- 26 Posmatraj i moli se / 21. decembar

28 Program Trinaeste subote: Ucenjena / 28. decembar

31 Budući projekti Trinaeste subote

32 Uredništvo časopisa / Mape

SEVENTH-DAY
ADVENTIST CHURCH®

©2024 General Conference of
Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

 = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Ovog tromesečja posvetićemo se Severnoameričkoj diviziji (SAD) u kojoj se nalazi 10 država i teritorija.

Sad, Kanada, ostrvo Sent Pjer i Mike-lon, Bermuda, Guam, ostrvo Vejk, Severna Marijanska ostrva, Palau, Maršalska ostrva, i Federalne države Mikronezije.

U ovoj diviziji živi 372 miliona ljudi uključujući 1,2 miliona vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 304 ljudi.

Kao deo misijskih napora, ova divizija je izabrala 3 projekta koji će primiti sredstva Trinaeste subote ovog tromesečja.

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojom duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Udružimo se ispunjavajući Isusov nalog.

Od srca vam želim obilje Božijih blagoslova!

Endru Mekčesni
Urednik časopisa

Mogućnosti

Darovi Trinaeste subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za 3 projekta Severnoameričke divizije:

- Izgradnja centra uticaja za lokalnu starosedelačku populaciju u Betelu na Aljasci (SAD).
- Izgradnja misijskog centra za sastanak Generalne Konferencije u Sent Luisu, Misuri (SAD) 2025. godine.
- Izgradnja centra urbanog života i osnivanje crkve u Baltimoru, Merilend (SAD).

Ućutkivanje noćnih šetača

ARIZONA/SAD | 5. oktobar

Alison

Alison, instruktorka jahanja u adventističkoj indijanskoj školi Holbruk, prvi put je čula za noćne šetače kada joj je jedna učenica oštro rekla da prestane da zvižduće u mraku.

„Odmah prestanite sa zviždanjem!“, rekla je devojk Kai.

„Zašto?“, upitala je Alison koja je uživala da zvižduće i u mraku i po svetlosti.

Kai je sa strahom objasnila da je zviždanje u mraku bio poziv za noćne šetače. U njenoj Navaho kulturi, noćni šetači su zle veštice koje imaju moć da se transformišu u životinju.

Alison je uverila devojk da je Bog moćniji od svakog noćnog šetača, i ako bi se pridružila Božjem timu, ne bi imala čega da se plaši. „Mislim da ću da nastavim da zviždućem“, rekla je ljubazno. Kada je Kai videla da se Alison ne plaši, i shvatila da i ona može biti deo Božjeg tima, prestala je da se boji.

Kai nije bila jedina devojk koja se plašila noćnih šetača u Holbuku.

Petnaestogodišnja Enola je svako veče, kada bi išla u školsku štalu da nahrani i napoji svog konja kao deo nastave o konjarstvu, vodila prijateljicu. Pitala je najpre za dozvolu, a Alison je, videvši da se devojk plaši mraka, pristala, govoreći: „U redu je sve dok ne traje duže nego što je potrebno da uradiš svoj posao.“

Onda je jednog jutra Enola izjavila da je prethodne večeri bila sama u štali.

„Otišla sam u štalu da po prvi put obiđem konja sama“, rekla je.

Alison je izrazila iznenađenje. „Nisi nikog pvela sa sobom?“, pitala je.

„Ne“, odgovorila je Enola.

„Zar se nisi uplašila mraka?“ Enola je prilično drsko odgovorila: „Pa, jesam. Zašto misliš da uvek nekoga vodim sa sobom?“

„Pa, jesi li se uplašila?“, upitala je Alison.

„Da, naravno da jesam“, odgovorila je devojka. „Ali nekako sam želela da vidim da li će se nešto dogoditi.“

„Kako to misliš?“

„Pa, ovde u mraku se ne osećam bezbedno. Noćni hodači mogu da dođu.“

Tada je Alison razumela Enolin strah od mraka.

Rekla je: „I...?“

„I... ništa se nije dogodilo!“, Enola je uzvicala.

„Naravno da nije!“, rekla je Alison.

„Ne, ne razumeš“, rekla je devojka. „Jednom su me skoro uhvatili. Ali onda sam shvatila da sam tako glupa. Zašto bi me uhvatili ovde?“

„Kaži mi više o tome“, dodala je Alison.

„Pa, kao da mi ništa ne mogu kada sam u školskom kampusu. Ponekad se pitam: ‘Kada bi stavila jednu nogu sa jednu strane glavne kapije a drugu sa druge strane, da li tada mogu da mi naude zbog polovine mog tela?’“

Nasmejala se.

Alison se osmehnula. Bilo joj je drago što je Enola posvedočila o sili Boga nebeskog u školskom kampusu Holbruk u Arizoni. Enolina odluka da ode sama u štalu po mraku, bila je prilika za Boga da dokaže da je On zaista dostojan poverenja. Bilo je dobro biti u Njegovom timu!

Ovo iskustvo je podsetilo Alison na to da je Holbruk prava misionska škola u Americi. „Ovo je široko misionsko polje.“

Hvala vam za darove Trinaeste subote koji su podržali indijansku adventističku školu Holbruk, u toku 2018. i 2021. godine, pomažući da se izgradi novi učenički centar na kampusu, gde Bog prebiva, a učenici ne treba da se plaše noćnih šetača.

U vezi sa pričom

- Pokažite gde se Holbruk i Arizona nalaze na mapi sveta.
- Ime devojke je promenjeno zbog zaštite njene privatnosti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i njime daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Ova divizija se sastoji od osam unija. Ima 5.262 crkve, 799 društava, i 1.089.385 članova. Na populaciju od 332.903.000, to predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 306 ljudi.
- Divizija je osnovana 1913. godine i delila je istu zgradu sa Generalnom konferencijom do 2017. godine, kada je prešla na novu lokaciju u Kolumbiji, Merilendu.
- Divizija nadgleda rad crkve u Sjedinjenim Američkim Državama, Kanadi, ostrvskim državama Sent Pjer i Mikelon, Bermuda, Guam, Vejk, Severnim Marijanskim ostrvima, Palau, Maršalskim ostrvima i Saveznim Državama Mikronezije.

Trenutak da se prekine

ARIZONA/SAD | 12. oktobar

Pedro

Bio je težak dan. Pedro je shvatio da je došlo vreme da podnese ostavku na mesto direktora adventističke indijanske škole Holbruk u Arizoni.

„Mislim da je to to“, rekao je svojoj supruzi. „Smatram da je vreme da nađem drugi posao.“

Bio je to početak Pedrove 12. godine rada kao direktora. Upravo je završio teške razgovore sa nekoliko članova kolegijuma. Razmišljao je o izazovima nove školske godine. Činilo se da je teret prevelik.

Ali tada se setio da je prvog dana kada je postao direktor dao obećanje Bogu. Molio se: „Bože, molim Te da mi pomogneš na ovom putu. Ja ću ostati ovde dok ne kažeš drugačije.“

Sada, u ovom teškom danu, Pedro je imao još jedan razgovor sa Bogom.

„Sećam se svog obećanja“, rekao je. „Ne želim da ga prekršim. Dakle, da li mi Ti govoriš da je vreme da idem?“

Nije odmah dobio odgovor. Uradio je ono što je često govorio profesorima i učenicima u školi Holbruk da urade. Čekao je da Bog bude Bog.

Protekla je sedmica. A, onda je Pedro čuo da je devojčica koja je završila prvi razred u Holbuku dve godine ranije želela da se vrati.

Devojčica, Rejni, bila je vredna i veoma pametna. Njena majka ju je dve godine držala van škole zbog straha od Kovida. Mnogi indijanski roditelji su držali svoju decu van škole za ove dve godine. Pedro je bio tužan kada ju je video da odlazi, a sada je želeo da se ona vrati. Međutim, bio je skeptičan po pitanju vesti o njenom povratku. Dva puta je već čuo da bi se ona mogla vratiti, ali to se nije dogodilo.

Nedugo potom, saznao je da je Rejnina majka bila spremna da zakaže razgovor sa njim. Pedro je razgovarao sa svim đacima koji su se vraćali posle dužeg vremena.

Trudio se da ga ne obuzme preveliko uzbuđenje jer nije bio siguran da će se ona pojaviti.

Kada je njena majka zakazala razgovor u 10 sati u petak ujutro, emocije su ga preplavile. Pedro je pomislio: „Ipak se ovo zapravo dešava!“

U petak ujutru, auto je stao na parking ispred škole. Pedro je gledao sa prozora svoje kancelarije, dok je neko izlazio iz auta. Bile su to Rejni i njena majka. Išle su prema upravnoj zgradi.

Otišao je do staklenih ulaznih vrata upravne zgrade da ih pozdravi, pritisnuo lice i nos uz staklo provirivši napolje. Rejni ga je ugledala i uzbuđeno potrčala ka njemu.

Kada se približila, Pedro je širom otvorio vrata, a ona mu je potrčala u zagrljaj. Bila je to čista ljubav. U tom trenutku, znao je da je dobio svoj odgovor. Nije još bilo vreme da napusti Holbruk. Bog je još uvek imao plan za njega u toj školi.

„Nedostajala si mi“, rekao joj je.

„I vi ste meni nedostajali“, odgovorila je.

„Drago mi je da te vidim.“

„I meni je lepo videti vas.“

Posle razgovora Rejni je pitala da li može da se prošetata po kampusu. Nedostajale su joj ljuljaške, tobogan i druga oprema na igralištu.

„Da, ali molim te javi se pre nego što kreneš kući, tako da mogu da te pozdravim“, rekao je.

Malo kasnije, Rejni se vratila u njegovu kancelariju.

„U redu, idemo sada“, rekla je.

„Jedva čekam da te vidim na dan polaska u školu.“

„Može li to biti ranije?“, pitala je.

„Šta? Želiš da dođeš ovde ranije?“

„Da.“

„Voleo bih da to mogu da ti izađem u susret.“

„Zar vi niste direktor? Možete da radite šta god hoćete!“

Bila je to istina. Pedro je mogao sve, ali, samo uz Boga.

„Sve mogu u Isusu Hristu koji mi moć daje.“ (Filibljanima 4,13)

Hvala vam za vaše darove Trinaeste subote koji su podržali indijansku adventističku školu Holbruk 2018. i 2021. godine. Vaša sredstva će sada biti upotrebljena da se izgradi nova sala za fizičko i višenamenska zgrada na kampusu.

U vezi sa pričom

- Pokažite Holbruk i Arizonu na mapi sveta.
- Puno ime direktora ove škole je Pedro Ojeda.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- U maju 1863. sastanak adventista okupljenih u Batl Kriku u Mičigenu doveo je do formiranja onog što se sada zove Adventistička crkva sedmog dana.
- Prvi adventistički misionar bio je J. N. Endruz, koji je poslat u Englesku i Švajcarsku 1874. da pomogne tamošnjim adventističkim crkvenim vođama.
- Dezmond Dos se pridružio vojsci SAD-a tokom Drugog svetskog rata, ali zbog svog ličnog uverenja kao adventiste, odbio je da ubija druge i nosi oružje, i zato je postao borbeni lekar. Tokom bitke za Okinavu, spasao je živote najmanje 75 vojnika, čime je zaradio orden časti. Bio je jedini vojnik bez oružja koji je dobio ovu čast.
- Dr Ben Karson je renomirani adventistički američki neurohirurg, koji je 1987. prvi uspešno izveo hiruršku operaciju odvajanja blizanaca spojenih čelom.

Poziv za buđenje

ARIZONA/SAD | 19. oktobar

Marisa

Marisa se iznenada probudila u 2:30 u toku noći. Nije bilo razloga da se probudi. Spavala je čvrsto u svom stanu na trećem spratu zgrade u gradu Spokane. Pitala se da li treba da ode u toalet.

Nekoliko minuta kasnije, vratila se u spavaću sobu iz kupatila i kroz prozor primetila neobičan žuti sjaj. Videla je jezičke plamena koji su dopirali do zida njene spavaće sobe. Njena zgrada je gorela.

Marisa je pozvala svoja dva psa, Megi i Dejzi. „Dođite!“ Psi su se skrivali u uglu sobe. Osećali su da nešto nije u redu.

Na Marisin poziv, psi su je pratili u dnevnu sobu. Otvorila je ulazna vrata stana, i crni dim je pokuljao unutra. Brzo je zalupila vrata. „Dođite!“, rekla je. Otišli su na balkon.

Gledajući dole sa trećeg sprata, videla je ljude kako panično trče unaokolo. Njena zgrada se nalazila preko puta parka gde su spavali beskućnici. Oni su mahnito lupali po prozorima, vratima, pozivajući ljude da se probude, i izađu iz svojih stanova. Činilo se da je jedan čovek bio glavni, i Marisa je povikala prema njemu. „U pomoć!“, plakala je. „Ne znam šta da radim, ne mogu da izađem na svoja ulazna vrata.“

Čovek je podigao pogled i rekao veoma ozbiljno. „Ako želite da živite, morate da skočite.“

„Ali ja imam dva psa.“

„Moraju i oni skočiti dole.“

Marisa je zgrabila jednog psa i spustila ga. Onda drugog. Posle toga se popela na ogradu balkona i skočila na balkon na drugom spratu. Odatle je skočila na zemlju.

Zadobila je modrice i uganuće skočnog zgloba, ali se nije obazirala na to. Njena jedina briga su bili psi. „Megi!“, pozivala je psa plačući. „Dejzi!“

Komšinica je rekla da je videla pse, da su bezbedno skočili i otrčali prema obližnjem parku.

To je bilo veliko olakšanje za nju. Krenula je u park, dozivajući ih.

Od pasa nije bilo ni traga.

Marisa se setila da je njen mobilni telefon ostao u stanu. Jedini broj telefona koji je znala napamet bio je broj njenog brata. Pozajmila je nečiji telefon i pozvala ga. Odgovorio je na drugo zvono. Bila je iznenađena. Obično je čvrsto spavao i bilo je teško probudit ga. Marisa mu je rekla šta se dešava. „Trebalo da dođeš kod mene i pomogneš mi da pronađemo pse“, rekla je.

Njen brat je ubrzo došao, i njih dvoje su se vozili unaokolo, tražeći pse. Stigla su vatrogasna vozila.

„Mislim da moramo da se vratimo u park“, rekla je bratu.

U parku je dozivala pse, i Megi je dotrčala. Marisa je bila toliko srećna! Pala je na zemlju plačući i grleći psa.

Trebalo je 17 sati da pronađu Dejzi. Komšije su pomagale pretražujući okolne ulice. Stranica na društvenim mrežama za nestale kućne ljubimce je objavila obaveštenje. Lokalni televizijski kanal je intervjuisao Marisu interesujući se o psu, a policija je čak izdala i nalog za pretraživanje.

Te noći, Marisin brat je nazvao da kaže da je Dejzi pronađena. Vikao je njeno ime idući ulicom, i pas je prepoznao njegov glas i dotrčao do njega. Prolaznici su izvlačili svoje mobilne telefone, i snimali Marisin radosni susret sa psom.

Za Marisu to je bila noć čuda. Izgubila je sve u požaru. Ali Bog joj je spasao život i život njenih pasa.

Ali zašto?

Dok se Marisa molila za odgovore, osetila je da joj se Bog obraća: „Zato što još nisam završio sa tobom.“ Ove reči su joj bile melem za dušu.

Marisa je radila kao socijalni radnik bričući se za mentalno zdravlje dece i mladih. Bila je zaposlena od strane države za rad sa maloletnicima pri verskim organizacijama.

Međutim, kada je Kovid došao, ostala je bez posla. Obično optimistična, našla se u mračnom periodu iz kojeg, izgleda da nije mogla da izađe.

Požar ju je istrgao iz dubine beznađa i tuge. Shvativši da Bog nije završio svoj posao sa njom, setila se svog poziva da radi sa decom, i odlučila je da se vrati tome.

Nekoliko meseci kasnije, preselila se u Arizonu da bi radila kao preceptorica u ženskom delu spavaonica u indijanskoj adventističkoj školi Holbruk. U ženskom domu, ona nadgleda nekoliko desetina devojaka uz pomoć svojih vernih pratilaca Megi i Dejzi, koje devojkice vole.

Ne može biti srećnija.

„Ne mogu da zamislim da radim bilo šta drugo.“

Ova misionska priča nudi uvid iznutra, iza scene u indijanskoj adventističkoj školi

U vezi sa pričom

- Pokažite Holbruk i Arizonu na mapi sveta.
- Pogledajte kratki snimak Marise sa Megi i Dejzi na Jutubu: bit.ly/NAD-Marisa.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Državna zastava Sjedinjenih Država ima 13 pruga, što predstavlja 13 britanskih kolonija, i 50 belih zvezda na tamno plavoj pozadini, koje predstavljaju 50 saveznih američkih država.
- Nacionalna životinja SAD je američki bizon, nacionalno drvo je hrast, nacionalna ptica je orao, a nacionalni cvet je ruža.

Holbruk, koja je primila deo sredstava od darova prikupljenih za dar Trinaeste subote u 2018. i 2021. godini. Sredstva su bila upotrebljena za izgradnju centra za kvalitetniji život mladih u Holbuku.

Hvala vam što planirate da izdvojite sredstva za dar Trinaeste subote u ovom tromesečju, koji će biti upotrebljen za širenje jevanđelja u Severnoameričkoj diviziji.

Borba za subotu

ARIZONA/SAD | 26. oktobar

Ana

Na njeno iznenađenje, on je odgovorio: „To je vaša odluka.“

Onda je saznala da ne može biti otpuštena. Kada je prvi put tražila da ne ide na nastavu subotom, bila je na probnom radu. Ali, u međuvremenu, probni rok se završio, i nije mogla biti otpuštena. Obećala je sama sebi da nikada više neće kršiti subotu.

Ana je predavala u školi devet godina.

Dok je bila tamo, suočila se sa novim izazovom u vezi sa radom subotom kada se prijavila putem agencije za zapošljavanje za posao učiteljice. Škola u Kaliforniji je bila spremna da je zaposli, ali je želela da obavi intervju za posao u subotu.

„Ne mogu da radim intervju u subotu“, rekla je službenici. „To je dan kada idem u crkvu.“

Ana je razmišljala da Bog možda ne želi da ona radi u Sjedinjenim Državama. Rekla je službenici: „Ne želim više posao. Uklonite moju molbu iz vaše baze podataka.“

Proteklo je mesec dana, a agencija za zapošljavanje je ponovo zvala. Škola u Arizoni je bila zainteresovana da je zaposli.

„Mogu li da obavim intervju neki drugi dan, a ne u subotu?“, upitala je.

„Intervju možete obaviti bilo kog dana u toku sedmice“, rekla je službenica.

Ana je intervju zakazala za petak, a škola joj je ponudila posao četiri dana kasnije.

Bila je zadivljena, i hvalila je Boga. Gradski načelnik školske uprave je bio iznenađen kada je Ana došla sa ostavkom. Ona je kasnije saznala da je on više puta pokušavao da dobi posao učitelja, ali nikada nije dobio posao.

Ana je osetila da ju je Bog vodio, jer je poštovala Njegov sveti dan.

Ana nije želela da postane adventista. Volela je crkvu iz svog detinjstva na Filipinima, i nije želela da svetkuje subotu umesto nedelje. Ali kako je proučavala Bibliju, uverila se da je sedmi dan bila subota. Ipak je postala adventista.

Onda su se na poslu pojavile nevolje.

Ana je predavala matematiku učenicima sa posebnim potrebama u osnovnoj školi. Bila je prva godina njenog rada, i bila je obavezna da pohađa nastavu subotom da bi stekla master stepen specijalnog obrazovanja. Ana je razgovarala sa gradskim načelnikom državne školske uprave.

„Ne mogu da pohađam nastavu subotom jer sam adventista sedmog dana“, rekla je.

„Ako ne želite da idete na te časove subotom, onda ćete izgubiti posao“, odgovorio je načelnik.

Ana se uplašila. Ona je bila ta koja je izdržavala porodicu. Jedan semestar je pohađala nastavu subotom. Međutim, mučila ju je savest, i prestala je da ide na te časove.

„Ne mogu to da radim“, rekla je načelniku.

Subotnja iskušenja se nisu završila odlaskom u Sjedinjene Države. Ubrzo nakon dolaska u Arizonu, novi direktor je rekao njoj i ostalima nastavnicima da je potrebno da pohađaju posebne seminare za obuku subotom.

Ana se molila, „Gospode, ovde sam jer sam svetkovala subotu, i znam da ćeš mi i sada pomoći.“

Otišla je kod direktora. „Ne mogu da pohađam seminar za obuku“, rekla je. „Verujem da je subota sveta, i treba da je svetkujem i držim svetom.“

Direktor je odbio bilo kakav kompromis. „Ako ne idete na obuku u subotu, daću vam otkaz zbog neposlušnosti“, odgovorio je.

Ana je ostala pri svom. „U Americi vlada verska sloboda“ izjavila je. „Ja sam ovde jer sam se borila za subotu.“

Zatim je iznela svoju priču i dala kratko biblijsko objašnjenje o suboti.

Direktor je bio uznemiren. Ali je ponudio da ne pohađa seminar subotom, ako gradski načelnik državnih škola da svoju dozvolu.

Ana je razgovarala sa načelnikom, a on je potpisao pismo, dajući joj dozvolu. „Možete svetkovati Boga svakog dana“, rekao je.

Ana je predala pismo direktoru. „Izvinjavam se“, rekao je. „Ali pronađite način da sami odradite subotnji seminar.“

Ana nije znala šta da uči, pa se molila. Sutradan je u školi videla instruktora odgovornog za obuku u njoj školi. „Ne mogu da dođem na obuku jer sam adventista sedmog dana i svetkujem subotu“, izjavila je.

„Idemo kod direktora“, odgovorio je instruktor. „Želim da mu kažem nešto.“

U kancelariji direktora instruktor je rekao: „Držaću obuku nedeljom samo za Anu.“

„U redu, problem je rešen“, izjavio je direktor. Okrenuvši se ka Ani, lice mu se smekšalo. „Blagosloveni ste jer ste verni.“

Posle toga se dogodilo nešto neverovatno.

Topla, prijateljska veza je procvetala između direktora i Ane. Postao joj je kao otac. Bio je tužan kada je video da Ana odlazi nekoliko godine kasnije, kada je osetila da je Bog poziva da predaje u adventističkoj indijanskoj školi Holbruk, udaljenoj sat vremena vožnje.

U vezi sa pričom

- Pokažite Holbruk i Arizonu na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misijski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Granica između Sjedinjenih Država i Kanade je najduža međunarodna granica na svetu sa 8.891 km.

Danas je Ana učiteljica matematike u Holbuku. Srećna je što je adventistkinja, i uživa da podučava učenike o matematici i suboti. „Zalagala sam se za subotu i Boga, i On mi je pomogao.“

Ova misijska priča nudi uvid iznutra, iza scene indijanske adventističke škole koja je primila deo sredstava od darova prikupljenih za dar Trinaeste subote 2018. i 2021. godine. Sredstva su bila upotrebljena za izgradnju centra za kvalitetniji život mladih u Holbuku.

Hvala vam što planirate da izdvojite sredstva za dar Trinaeste subote u ovom tromešecu, koji će biti upotrebljen za širenje jevanđelja u Severnoameričkoj diviziji.

Savršeno imanje

ARIZONA / SAD | 2. novembar

Adventistička crkva svih naroda Pejdž

Pozvan je procenitelj da utvrdi vrednost imovine. Rekao je da je vredna 850.000 američkih dolara.

Ali adventisti nisu imali 850.000 dolara.

Sredstva darova Trinaeste subote prikupljena za novu crkvu bila su manja. Čak i sa prilozima iz Severnoameričke divizije i drugih crkvenih ustanova koji se obično dodaju u sredstva darova Trinaeste subote, nije bilo dovoljno novca za imanje. Adventističke vođe su razgovarale sa đakonom i molile se.

Adventisti, međutim, nisu bili jedini zainteresovani za ovo imanje.

Zemljište je zauzimalo dobru lokaciju na glavnom putu na ulazu u grad. Ovo imanje i zgrada bili su preko puta državne škole. Popularni lanac brze hrane je smatrao da je ova lokacija savršeno mesto za otvaranje restorana. Kontaktirajući crkvenog đakona, lanac brze hrane je ponudio 2 miliona dolara.

Đakon se suočio sa ozbiljnom dilemom. Šta treba da uradi? Zemljište i zgrada su vredeli 850.000 dolara, Adventisti su bili zainteresovani, a lanac brze hrane je nudio 2 miliona dolara.

Đakon se usrdno molio. Dok se molio, osetio je da ljudima potrebija crkva od restorana brze hrane. Pitao je crkvene vođe Južne Baptističke konvencije da prodaju imovinu adventistima za 250.000 dolara. Zatim, sa blagoslovom svog crkvenog vođstva, ponudio je parcelu i zgradu adventistima, za mnogo manji iznos od početnog.

Adventisti su hteli da osnuju crkvu u rezervatu Navaho u američkoj državi Arizona. Članovi crkve iz celog sveta doprineli su ovom projektu svojim darovima trinaeste subote 2011. Ali postojao je veliki problem: gde otvoriti crkvu.

Grad Pejdz, koji se nalazi na granici sa rezervatom Navaho, izabran je kao idealna lokacija. Međutim, crkva nije mogla jednostavno biti izgrađena. Gradske vlasti su imale pravilo da su sve crkve morale biti smeštene u određenoj ulici. Ta ulica je bila toliko poznata po svojim raznim bogomoljama da je bila nazvana „Red crkava“ i „Sveta ulica“.

Ali, u toj ulici nije bilo mesta da se sazida nova crkva. Dakle, jedina opcija je bila da se kupi neka od postojećih crkvenih zgrada ako su vlasnici bili voljni da je prodaju.

U ulici je bila jedna crkvena zgrada koja nije bila korišćena. Južna Baptistička crkva je propala, jer su njeni članovi ostarili i preminuli.

Stariji đakon odgovoran za crkvu odlučio je da imanje stavi na prodaju.

U vezi sa pričom

- Pokažite grada Pejdz i Arizonu na mapi sveta.
- Pročitajte više informacija o aktivnostima pastora Džejsma i njegove supruge Nensi u crkvi Pejdz, u misijskoj priči u narednoj sedmici.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misijski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Nensi Krosbi u bašti crkve Pejdz

Darovi Trinaeste subote i drugi prilozii bili su dovoljni za kupovinu imanja.

„To je bilo neverovatno“, izjavila je Nensi Krosbi, koji nadgleda adventističku misiju među starosedelačkim stanovnicima u Navaho rezervatima u Juti i Nevadi. „Nema sumnje da je Bog otvorio vrata.“

Normalno, prilikom osnivanja nove crkve, crkvena zajednica otpočinje svoje aktivnosti sa šaćicom ljudi koji se obično sastaju u domu nekog od vernika. Kada grupa naraste, obično se seli u neki veći prostor. U Pejdzu, crkva je otpočela svoje aktivnosti u jednoj zgradi koja je bila mnogo veća nego što je trebalo.

„Činilo se kao da sve ide obrnutim smerom“, izjavljuje Nensi. „Ali, Bog zna šta radi.“

Hvala vam za vaša darovanja Trinaeste subote 2011. koja su pomogla u osnivanju Adventističke crkve svih naroda u Pejdzu u Arizoni.

Molite se za one koji šire jevanđelje među indijancima, uključujući Nensi i njenog supruga Džejsma, koji je pastor ove crkve.

Važne činjenice

- Sjedinjene Države nemaju zvanični jezik. Više od 350 jezika se govori u državi, među kojima je najzastupljeniji engleski (245 miliona/78,5%) i španski (41,3 miliona/13,2%).
- Reka Misuri je najduža reka u SAD i dugačka je 3.767 km. Ona protiče kroz sedam američkih saveznih država: Montanu, Severnu Dakotu, Južnu Dakotu, Nebrasku, Ajovu, Kansas i Misuri.
- Najtoplije mesto u Sjedinjenim Državama je „Dolina smrti“, a najniža tačka na Severnoameričkom kontinentu je Bedvoter basen, masivna slana ravan sa visinom od 86 m ispod nivoa mora.

Čekanje na obred večere Gospodnje

ARIZONA/SAD | 9. novembar

Katrina

Katrina je bila presrećna kada je čula da se u Pejdzu u Arizoni otvara Adventistička crkva. Nije bilo Adventističkih crkava u blizini njene kuće u Navaho rezervatu, i ona nije prisustvovala obredu „Večere Gospodnje“ 20 godina.

U subotu je ova starija žena potražila pastora crkve nakon propovedi. „Nisam učestvovala u obredu večere Gospodnje više od 20 godina“, rekla je. „Kada ćemo imati obred?“

Pastor Džejms je bespomoćno podigao ruke. „Sada nemamo sve što nam je potrebno za to“, odgovorio je.

U stvari, crkva nije imala mnogo toga. Bilo je čudo da je crkva uopšte imala i zgradu. Ako neka denominacija želi crkvu u Pejdzu, mora da kupi neku postojeću crkvenu zgradu. Sve crkve se nalaze u istoj ulici u Pejdzu, i ne mogu biti sagrađene na nekom drugom mestu. Adventistička crkva je uspela da kupi

jednu crkvenu zgradu druge konfesije uz pomoć darova Trinaeste subote.

Kada je pastor Džejms došao, shvatio je da je crkvi bilo potrebno veliko renoviranje i da je nedostajala osnovna oprema, uključujući predmete za obred Večere Gospodnje.

Ali Katrina je bila odlučna da učestvuje u obredu. „Videću šta mogu da uradim“, rekla je. „Šta nam je potrebno?“

Pastor je rekao da su crkvi potrebni radovi za obred poniznosti.

„Kada dobijem ček od sledeće penzije, ja ću ići u prodavnicu i kupiti lavore“, izjavila je.

Naravno, kada je primila sledeću penziju, otišla je u prodavnicu i pronašla bele plastične lavore. Bilo ih je šest na polici, i sve ih je kupila. Naredne subote ih je donela u crkvu i dala pastorovoj supruzi, Nensi.

„Evo nešto malo, doneću više kada dobijem svoju sledeću penziju.“

Nensi je bila dirnuta i uzviknula je: „Hvala vam!“

Pastor Džejms i Nensi su takođe želeli da učestvuju u obredu Večere Gospodnje u crkvi. Međutim, zbog potrebe hitnog renoviranja crkvene zgrade i nabavke osnovne opreme, veliki izazov im je predstavljalo kako da najbolje upotrebe svoja ograničena sredstva.

Svaki put kad bi Katrina dobila penziju, kupila bi sve bele plastične lavore koji su se nalazili na polici prodavnice. Obično ih je bilo šest. Onda bi ih donela u crkvu i dala pastoroj supruzi. Ponekad je uzimala novac od muževljeve penzije za pomoć pri kupovini latora. On je bio pripadnik Navaho naroda i nije išao u crkvu, ali mu nije smetalo da pomogne.

Bilo je potrebno 3 meseca da Katrina kupi dovoljno latora.

Kada je donela poslednje lavore u crkvu, rekla je pastoru: „Donela sam dovoljno latora. Pa možemo li sada da organizujemo obred Večere Gospodnje?“

Pastor Džejms joj se zahvalio na velikodušnosti. „Ali“, rekao je, „nemamo peškire.“ Peškiri su bili potrebni za brisanje nogu posle pranja u lavorima u obredu poniznosti.

„Videću šta možemo da uradimo u vezi sa tim“, rekla je.

Kada je njena sledeća penzija stigla, kupila je dovoljno belih peškira za sve koji žele da učestvuju u obredu poniznosti.

Zatim je otišla kod pastora. „Evo peškira.“ „Da li sada možemo da organizujemo obred poniznosti i Večere Gospodnje?“

Pastor joj se ponovo zahvalio na velikodušnosti. „Ali, za obred Večere Gospodnje su nam potrebni poslužavnici.“

Katrina nije znala gde da ih kupi, pa je rekla: „Kada možemo da ih nabavimo? Daću još novca.“

Ubrzo nakon toga, još jedan vernik crkve je poklonio komplet poslužavnika i čašica za obred Večere Gospodnje, i Adventistička crkva svih naroda u Pejdzju je imala sve što je bilo potrebno za obred. Pastorova supruga je napravila beskvasni hleb, i Katrina je sa ostalim vernicima mogla po prvi put da učestvuje u obredu poniznosti i Večere Gospodnje u svojoj crkvi u Pejdzju.

Bila je oduševljena! Obilato se zahvaljivala Gospodu.

U vezi sa pričom

- Pokažite grad Pejdz i Arizonu na mapi sveta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Nadimak Arizone je „Država Grand kanjona“.
- Godine 1912. Arizona je postala 48. država SAD.
- Cvet koji se može naći širom Arizone je saguaro, cvet kaktusa, a najčešća ptica koja se može videti u Arizoni je *kaktusov carić*.
- Glavni i najveći grad Arizone je Feniks.

„Uvek sam volela ove obrede“, izjavila je za časopis *Adventistička misija*. „Kada učestvujete, pokazujete Isusu koliko Ga volite, i da cenite pomoć koju vam On pruža.“

Hvala vam za darove Trinaeste subote 2011. godine koji su pomogli da se osnuje Crkva adventista sedmog dana svih naroda, gde se odigrala ova priča.

Hvala vam što planirate da priložite velikodušna sredstva Trinaeste subote u ovom tromesečju, koja će biti upotrebljena za dalje širenje jevanđelja u Severnoameričkoj diviziji.

Bio je to Isus

ARIZONA/SAD | 16. novembar

Džejms

Tap! Tap! Bila je subota uveče, i to oštro lupanje dovelo je pastora Džejmsa do vrata njegovog doma u Pejdzu, gradu koji se nalazi pored Navaho rezervata u Arizoni.

Ispred vrata je stajao Indijanac. „Mojoj ćerki je potrebna pomoć“, rekao je. „Boli je stomak.“

Džejms je pogledao iza čoveka i video ćerku i majku u kolima. „Da li ona treba da ide u bolnicu?“, upitao je.

„Ne, ne,“ rekao je otac. „Samo se pomolite.“ Džejms ih je pozvao u kuću, ali je otac odmahnuo glavom.

„Da li biste želeli da je uvedete u crkvu?“, pitao je čoveka, pokazujući na Adventističku crkvu nadomak kuće. On se doselio u Pejdz samo dva meseca ranije da služi kao pastor crkve.

„Da, uradićemo to“, rekao je otac.

Dovezao je auto iza crkve, do zadnjeg ulaza, a majka je prva izašla iz kola.

„Imate li svetu vodicu?“, upitala je. Rekla je da je porodica upravo došla iz druge crkve u kojoj su tražili da sveštenik pokropi ćerku osvećenom vodicom. Sveštenik je to odbio, i poslao ih dalje.

„Mi ne koristimo svetu vodu“, rekao je Džejms. „Mi imamo Bibliju.“

„Ona je opsednuta“, kazala je majka.

Zbunjen, Džejms je pomislio: „Šta se to dešava? Majka kaže da je opsednuta, a otac kaže da joj je potrebna molitva za bol u stomaku.“

Otac je otvorio vrata automobila i pomogao svojoj ćerki da izađe. Bila je pognuta, držeći se za stomak. Činilo se da je u svojim kasnim 20-im godinama.

Džejms nikada nije imao posla sa demonima i opsednutim osobama, i pomislio je: „Ako je opsednuta, ona neće hteti da uđe u crkvu.“

Gledao je kako mlada žena prati svog oca u crkvu. Ali dok je ulazila kroz zadnja vrata, počela je da peni u ustima. Zatim je čučnula na pod i groktala kao životinja.

Njen otac, koji je bio znatno krupniji od nje je rekao: „Ne plašim te se.“

Okrenuvši se prema Džejmsu, nestrpljivo je rekao: „Samo izgovorite molitvu da se ovo završi.“

Majka se, međutim, uplašila, i ustuknula od svoje ćerke. Sa drhtavim glasom ponavljala je: „U ime Isusovo, u ime Isusovo.“

Džejms je uzeo Bibliju i ona se otvorila na Jevanđelju po Marku, 9. poglavlju. Bio je to izveštaj o Isusu koji je izbacio duha iz dečaka. Ponavljajući pitanje koje Isus postavio dečakovom ocu, pitao je oca ove devojke: „Koliko dugo joj se ovo dešava?“

Oca je to pitanje iznerviralo. Nije želeo da prizna da je njegova ćerka bio opsednuta. Želeo je samo da se Džejms pomoli. Majka je u međuvremenu ponavljala: „U ime Isusovo, u ime Isusovo.“

Ćerka je tada napala oca. Skočila je na nje ga s leđa i počela da ga davi.

Otac, koji je nekoliko trenutaka ranije tvrdio da je se ne plaši, povikao je: „Pomozite mi! Pomozite mi!“

Uplašena, majka je istrčala iz crkve. Džejs je otišao iza ćerke i lagano dodirnuo njeno rame. Istog trenutka je pustila oca, i on je istrčao.

Džejs nije bio siguran šta da radi, ali se nije plašio. Imao je savršeni mir od Boga, da će On sve da vodi.

Osetivši dodir, ćerka se okrenula i pogledala u Džejsa. Onda je podigla ruku. Džejs je ustuknuo, krećući se unatraške dok nije udario u zid. Pratila ga je sve dok nije stajala pravo ispred njega. Njena ruka bila je i dalje podignuta, kao da je spremna za udarac. Ali nije ga dodirнула. Džejs ju je pogledao u oči. Bile su prazne. Kao da je njena ličnost otišla. Ona nije bila prisutna. Džejs se ćutke molio da je Isus izbavi.

Trenutak kasnije, srušila se na pod u zgrčenom stanju.

Tada se Džejs pomolio da je Isus vrati.

Ustala je i sela na stolicu. Bila je potpuno druga osoba. Govoreći normalnim glasom, upitala je: „Ko mi je pomogao?“

Bio je to Isus.

Njen otac se vratio u prostoriju. Sa olakšanjem je rekao: „To je moja devojka, to je moja devojka.“

Onda se majka vratila, i Džejs je poveo porodicu u molitvi zahvalnosti. Govorio je o sili Isusovoj.

„Veoma je važno obratiti se Gospodu u ovakvim situacijama“, kazao je.

Dok su odlazili, dao im je primerak knjige *Put Hristu* od Elen Vajt.

Džejs nikada više nije video ovu porodicu. On ne zna šta im se dogodilo. Ali od te noći je shvatio da je velika borba između Hrista i sotine veoma realna, i u Navaho rezervatu.

Molite se za Navaho narod. Molite se za delo pastora Džejsa Krosbija i njegove porodice.

Hvala vam za darove Trinaeste subote 2011. godine koji su pomogli da se osnuje crkva adventista sedmog dana svih naroda, gde se odigrao ovaj događaj.

U vezi sa pričom

- Pokažite gde se grad Pejdz i Arizona nalaze na mapi sveta.
- Znajte da su pastor Džejs i njegova supruga Nensi u potpunosti posvećeni širenju jevanđelja među starosedeocima. Džejs je pastor crkve u Pejdzu, a Nensi nadgleda rad crkve sa Indijancima u Američkim državama Arizona, Nevada i Juta.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- U Arizoni se nalazi najveći indijanski rezervat na severu Amerike, Rezervat Navaho se prostire na 40.000 kvadratnih kilometara.
Danas 22 plemena živi u rezervatima u Arizoni, sa preko 425.000 ljudi. U rezervatima živi 6% stanovništva države, na površini koja zauzima četvrtinu ove države.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva Trinaeste subote u ovom tromesečju, koja će biti upotrebljena za dalje širenje jevanđelja u Severnoameričkoj diviziji.

Susret sa zlom

ALJASKA/SAD | 23. novembar

Adiv

Adiv se usrdnije molio. Zatražio je mudrost od Boga. Uzevši svoju Bibliju, kleknuo je na molitvu u drugoj spavaćoj sobi.

„Gospode, vodi me kroz ovaj proces“, molio se. „Oprosti sve moje grehe. Učini da svi moji gresi nestanu.“

Tada je u molitvi spomenuo devojkicu i njezne roditelje.

Iza vrata čulo se vrištanje. Otac je izašao, došao do Adiva i pitao. „Da li si me zvao?“

„Ne“, odgovorio je Adiv. „Nisam te zvao.“

„U redu, hoćeš li da uđeš?“, upitao je otac. Adiv nije hteo da ide u spavaću sobu gde je bila devojkica, ali je rekao: „Naravno.“

U sobi je video Lusu kako leži na leđima pokraj zida i vrišti. Otac se pridružio majci i stao blizu devojkice.

Adiv je kleknuo blizu vrata. Želeo je da bude što bliže vratima ako je trebalo da istrči.

Otac i majka počeli su da pevaju dečju pesmu: „Isus me voli.“

Adiv im se pridružio u pevanju.

Dok su pevali o Isusovoj ljubavi prema deci, Lusa je prestala da vrišti. Počela je da plače.

„Tata, potrebna mi je tvoja pomoć“, rekla je. Adiv je ugledao težak izraz na očevom licu.

„Ne mogu ti pomoći“, rekao je. „Moraš da prizoveš Isusa.“

Onda je Lusa vrisnula. „Ona više nije tvoja ćerka“, rekao je duboki glas koji je dopirao iz njenih usta.

Čudan naboje se osećao u kući kada je otac ukorio svoju trudnu 15-godišnju ćerku Lusu.

„Mogla si da povrediš bebu“, rekao je.

Lusa, koja je zavijala cigarete od osušenog duvana, prkosno je reagovala prema ocu u dnevnoj sobi njihove kuće na Aljasci.

Scenu u dnevnoj sobi je posmatrao Adiv, rodom iz Mičigena koji je radio u dečjem domu. Svratio je kod Luse u posetu. On i svi ostali u kući bili su adventisti sedmog dana.

Lusa i otac su otišli u spavaću sobu, a pridružila im se i devojkicina majka.

Zatvorili su vrata.

U dnevnoj sobi Adiv je osećao neku čudnu težinu. Nije bio siguran šta se dešava, ali je smatrao da je to bilo pravo vreme za molitvu.

Dok se molio, moglo se čuti glasno psovanje iz spavaće sobe.

Onda je majka izašla. „Devojkica je opsednuta“, rekla je. „Treba da se moliš.“

Adiv je pogledao Bibliju u svojoj ruci. Nije znao šta dalje, ali je bio siguran u to da Božja Reč ima moć. Otvorio je knjigu psalama, i počeo da čita naglas.

Trenutak kasnije, podigao je pogled. Devojka je prestala da vrišti i počela da puzi po podu prema njemu.

Adiv se molio za veru i nastavio da čita. Kada je Lusa stigla do njega, podigla je ruku i snažno udarila Bibliju, srušivši je na pod.

„Mrzim ovu knjigu. Ja mrzim ovu knjigu.“

Adiv je podigao Bibliju sa poda i nastavio da čita psalme.

Lusa mu je izbijala Bibliju iz ruke još dva puta.

Borba između Hrista i sotone trajala je još 90 minuta. Adiv i roditelji su pevali, molili se i čitali Bibliju sve dok težina koja se osećala u vazduhu nije napustila kuću. Zli duh je otišao.

Adivu je bilo teško da kleči 90 minuta, ali kada je ustao, osetio je energiju i svežinu. Nasuprot tome, Lusa je bila iscrpljena. Bila je slaba i jedva je govorila.

Adiv se tog dana uverio da je velika borba između Boga i sotone stvarna. „Jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima i vlastima, i s upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba.“ (Efescima 6,12)

Lusin slučaj nije usamljen među starosedelačkom populacijom na Aljasci, pa čak i među nekima koji su adventisti. Adiv, koji radi u domu za decu, i u adventističkom letnjem kampu, nije upoznao nikog iz starosedelačke populacije ko nije imao susret sa duhovima ili ko ne poznaje nekoga ko je imao.

Adiv se svim srcem moli za večno jevanđelje koje treba objaviti širom Aljaske.

„Želim da ostanem ovde što je duže moguće“, izjavljuje. „Postoji posao koji treba uraditi. Ljudi treba da upoznaju Hrista.“

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi sveta Betel, na Aljasci, gde će deo sredstava darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći da se otvori centar uticaja.
- Lusa je pseudonim.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o konceptu oživljavanja svetske misije, i žrtvovanju za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore, već i sve druge članove crkve, mlade i stare, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Misionski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWILLGo2020.org.

Važne činjenice

- Dok su Evropljani naseljavali Severnu Ameriku, primoravali su autohtone narode da se sele sve dalje i dalje i žive u ograđenim rezervatima, često u najnegostoljubivijim oblastima zemlje i stotinama kilometara od svoje pradedovske zemlje.

Ostaje ogroman posao da se objavi večno jevanđelje na Aljasci, gde postoji više od 200 starosedelačkih zajednica, ali Adventistička crkva je prisutna samo u njih 11.

Deo darova Trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se širi Isusova ljubav u Betelu na Aljasci. Hvala vam što planirate da priložite velikodušna sredstva 28. decembra.

Dečak koji je stalno pitao zašto

ALJASKA/SAD | 30. novembar

Adiv

Džejms je bio „Dečak koji stalno zapitkuje“.

Kad god se od njega tražilo nešto u letnjem kampu, pitao bi: „Zašto?“ „Zašto moram ovo da uradim? Zašto moram ono da uradim?“

Džejms je bio siroče. Njegov otac i majka su umrli, a on je živio kod rođaka u malom starosedelačkom selu na Aljasci. Rođaci su ga poslali u letnji kamp. Tako je Džejms ušao u avion i odleteo u grad Dilingem. Aljaska nema mnogo puteva, pa ljudi često moraju da lete avionima kada putuju sa jednog mesta na drugo.

Po dolasku u Dilingem, Džejms je išao autobusom oko 30 minuta do jezera. Onda se ukrcao u brodić i putovao još 15 minuta do kampa Polaris, adventističkog letnjeg kampa za decu starosedelaca Aljaske poput njega.

Džejms je odmah zavoleo kamp i posebno uživao u vodenim sportovima na jezeru. Smejao se od uva do uva kada je uskočio na veliku narandžasto-plavu gumenu bananu na naduvavanje koju je vukao brzi gliser po jezeru. Trudio se da ne padne u vodu. Iako je bilo leto, voda je bila veoma hladna.

Džejmsov osmeh se pretvorio u mrštenje tokom večernjeg bogoslužjenja. Kada je došlo vreme za molitvu, sva deca su ustala. Sedam dečaka koji su spavali u istoj spavaonici sa Džejmsom je stajalo. Njihov logorski starešina Adiv je stajao. Ali Džejms je ostao da sedi.

Adiv je šapnuo Džejmsu: „Trebalo bi da ustaneš.“ Jedno od pravila logora bilo je da se stoji za vreme molitve, da se pokaže poštovanje prema Bogu.

Džejms je ćutke ustao. Ali, bio je namršten.

Narednog dana Džejms je ostao da sedi za vreme molitve na jutarnjem bogoslužjenju. Sedeo je i za vreme molitve na večernjem bogoslužjenju. Onda se okrenuo prema dečaku pored sebe i počeo da razgovara za vreme molitve. Adiv mu se obraćao svaki put, ali je odbijao da posluša.

Trećeg dana kada je Džejms ostao da sedi, Adiv ga je pozvao da izađe iz kruga oko vatre, i dođe na razgovor.

Adiv je podsetio Džejmsa na logorska pravila. „Ako je to ono što ćeš da činiš, biće posledica“, rekao je. „Iz poštovanja prema Bogu, treba ustati kada se molimo, a ne pričati. Zašto ne ustaneš?“

„Zašto da ustanem? Zašto ne mogu da pričam?“, pitao je Džejms. „Nikada nisam video Boga. Ja čak ne znam da li Bog postoji.“

Adiv je uvideo priliku da podučava Džejmsa o Bogu. Govorio je o vetru koji je često duvao kroz logor.

„Iako ne vidiš vetar, znaš da postoji jer ga možeš osetiti na svojoj koži i čuti šuštanje lišća na drveću“, rekao je. „Na isti način, mi ne možemo da vidimo Boga, ali možemo da osetimo Njegovo prisustvo oko sebe.“

Noću je govorio o zvezdama. „Kada su oblaci na noćnom nebu, ne možemo da vidimo zvezde, ali znamo da su tamo“, kazao je. „Na isti način, mi ne možemo da vidimo Boga, ali možemo da osetimo Njegovo prisustvo oko sebe.“

Suze su se pojavile u Džejmsovim očima. „Kako to mogu da znam?“, upitao je. „Ako Bog postoji, zašto se dešavaju loše stvari? Gde je bio Bog kada je moja majka umrla? Gde je bio Bog kada je moj otac umro?“

Adiv je rekao da smrt nije bila deo Božjeg plana. Ali prvi ljudi, Adam i Eva, zgrešili su protiv Boga, a rezultat je bio bol i smrti. Zato je Bog poslao svog Sina, Isusa, da umre za svačije grehe. Oni koji veruju u Isusa živeće sa Njim zauvek u svetu bez bola i smrti. „Iako ne možeš da Ga vidiš, Bog je još uvek tu“, rekao je Adiv.

Džejms je tiho slušao. „Da li je Bog zaista tu?“, razmišljao je.

Nakon toga, Džejms je nemo stajao tokom svake molitve. Nikada nije rekao o čemu razmišlja, ali Adiv se nadao da razmišlja o Bogu.

Kamp Polaris, koji se nalazi na jezeru u blizini Dilingema, na Aljasci, jedini je adventistički letnji kamp koji služi za decu starosedelaca Aljaske.

Deo sredstava od darova Trinaeste subote 2016. bio je upotrebljen za renoviranje kampa sa novim brvnarama za smeštaj i kućatilima.

Hvala vam što širite Isusovu ljubav i planirate da priložite velikodušni dar Trinaeste subote u ovom tromesečju, koji će biti upotrebljeni u Betelu na Aljasci. Pokažite Dilingem i Aljasku na mapi sveta. Zatim pokažite grad Betel, u kome će biti izgrađen adventistički centar uticaja.

U vezi sa pričom

- Znajte da Adventistička crkva i velikodušni donatori pokrivaju troškove letnjeg kampa za decu starosedelaca na Aljasci.
- Džejms je pseudonim.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).

Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.

- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i njime daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Aljaska se nalazi u Severnopacifičkoj uniji, koja ima 448 crkava, 61 grupu vernika, i ukupno 102.187 članova. Sa populacijom od oko 15.767.000, to predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 158 ljudi.
- Crkva u Barou na krajnjem severu Aljaske, predstavlja najudaljeniju crkvu na severu na svetu.
- Jasper N. Silvester, deda H. M. S. Ričardsa starijeg (osnivača Glasa Proroštva), bio je kovač u Skagvaju na Aljasci, i jedan je od prvih adventista na toj teritoriji.

Zašto se Kaleb osmehuje?

ALJASKA/SAD | 7. decembar

Kaleb

Kaleb je odlučio da vodi kratko bogoslužje u svojoj brvnari u kampu Polaris na Aljasci. To je bio drugi dan logorovanja, a šest dečaka pod njegovim nadzorom kao logorskog starešine bila su umorna nakon celodnevni aktivnosti.

Pre nego što je Kaleb hteo da počne, jedan od dečaka je zaspao. Patio je od nedostatka nikotina nakon višegodišnjeg žvakanja duvana. Veliki broj dece starosedelaca Aljaske u adventističkom letnjem kampu su zavisnici od duvana za žvakanje, i pate od nedostatka nikotina tokom prvih nekoliko dana kampa.

Dok je dečak spavao, Kaleb je založio malu peć u brvnari. Iako je bilo letnje vreme, noći na Aljasci su bivale hladne.

Iako je ostalih pet dečaka bilo umorno, još nisu hteli da idu u krevet. „Možemo li se približiti peći?“, upitao je jedan dečak.

Kaleb je pozvao dečake na bogoslužje. On je počeo pitanjem. „Šta za vas predstavlja Bog?“

Dečaci su naizmenično odgovarali. „On je Spasitelj“, odgovorio je jedan. „On je na nebu“, rekao je drugi. „On je veoma odan“, dodao je treći. „Bog je veran“ bila je tema kampa te godine.

Onda je došao red na Kaleba da kaže dečacima šta Bog predstavlja njemu. „Bog voli svom snagom“, rekao je. „On je velikodušan, stalno prašta, pun je milosti i donosi mir.“

Jedan dečak je uzviknuo: „To je mnogo velikih reči, čoveče!“ Kaleb se osmehnuo.

„Bog je kao najbolji prijatelj koji je uvek tu za vas i još bolje od toga“, rekao je.

Dečaci su ćutke razmišljali o uvek prisutnom najboljem prijatelju. Bilo je neobično da dečaci ćute.

Dečak koji je bio zadivljen velikim rečima o Bogu, prvi je progovorio.

„Da li ste ikada videli anđela?“, pitao je. Ne čekajući odgovor, uzviknuo je: „Ja jesam!“ Zatim je ispričao neverovatnu priču o jednom anđelu sa sjajnim krilima. Zvučalo je kao da izmišlja priču dok ju je pričao.

Kaleb se osmehnuo. Bilo mu je drago da vidi da dečaci žele da razgovaraju o duhovnim stvarima. Cela svrha kampa Polaris bila je da širi Isusovu ljubav prema deci starosedelaca Aljaske.

Posle bogosluženja, dečaci su igrali živahnu igru žmurke. Dečak koji je trebalo da traži, izašao je na trem ispred brvnare. Ostali dečaci su se sakrivali. Dva su skliznula ispod kreveta na sprat; treći je stajao iza svog dugačkog kaputa, koji je visio na zidu; a poslednji je sedeo u pukotini između kreveta i zida, povukavši svoju vreću za spavanje preko glave.

Posle igranja žmurke oko 45 minuta, otišli su u krevet. Većina je zaspala brzo. Ali jedan je bio strašno nostalgican.

„Ne mogu da spavam, nedostaje mi mom dom“, rekao je Kalebu.

„Ne moraš odmah da spavaš“, Kaleb je odgovorio. „Ali treba da legneš.“

Legao je i na kraju zaspao.

Kaleb je takođe legao. Dok je upadao u san, setio se kako su dečaci pokazivali interesovanje za Boga i želeli da govore o duhovnim stvarima tokom bogosluženja. Nasmešio se. Bog je delovao u srcima ovih dečaka.

Hvala vam za sredstava od darova Trinaeste subote 2016. koja su bila upotrebljena za renoviranje kampa sa novim brvnarama za smeštaj i kupatilima.

Kaleb i dečaci su zahvalni što ponovo možete pomoći u širenju jevanđelja na Aljasci u ovom tromesečju darovima Trinaeste subote, koji će pomoći da se otvori centar uticaja u Betelu.

Hvala vam što planirate da priložite veliku darove 28. decembra.

U vezi sa pričom

- Pokažite Dilingem i Aljasku na mapi sveta. Zatim pokažite grad Betel, u kome će biti izgrađen adventistički centar uticaja.
- Preuzmite slike sa fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misijski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i njime daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Sedamnaest od 20 najviših vrhova u Sjedinjenim Državama nalazi se na Aljasci. Denali (ranije zvan Mek Kinli), najviši vrh na severu Amerike, je 6.190 m iznad nivoa mora. Denali, naziv koji starosedelci Aljaske koriste za ovaj vrh, znači „Veliki“.
- Aleutska reč *alieska*, ili *alaskak*, znači „Velika zemlja“ i predstavlja naziv Aljaske.
- Starosedelci, uključujući Aleute, Atabaskance, Haida, Inuite, Tlingite i Jupike, i dalje žive na Aljasci.
- Veliki sisari koji se mogu naći na Aljasci su crni medved, karibu, los, mošus volovi i najveći mrki medved na svetu kodiak, kao i polarni medvedi, beluga kitovi, i morževi koji se nalaze na obali.
- Najniža temperatura ikada zabeležena u SAD bila je na severu Aljaske 1971, kada je temperatura pala na -62°C.

Večni prijatelj

ALJASKA/SAD | 14. decembar

Mihej

U kampu Polaris postavljen je za logorskog starešinu za šest dečaka od 10 do 15 godina, u jednoj od brvnara izgrađenih uz pomoć darova Trinaeste subote, koje je davao od kada je bio dete. Još od malena se molio svaki dan za priliku da širi Isusovu ljubav.

Jedne večeri za vreme bogoslužjenja Mihej je otvorio Bibliju na Poslanicu Rimljanima. Pročitao je: „Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.“ (Rimljanima 8,38,39)

Podigavši pogled, Mihej je rekao: „Šta mislite o tome? Bog je uvek sa nama i jeste naš prijatelj.“

Momci su na trenutak razmišljali o tome. Onda je jedan dečak rekao: „Isus je naš večni prijatelj.“

Ostali dečaci su se smejali. Kamp Polaris funkcioniše pod „sistemom prijatelja“ u kome nijedno dete ne ide nigde samo. Ako dečak želi da ide negde, sa njim mora da ide drugi dečak. To znači da ako želi da ode u u kupatilo, mora da ide sa drugarom. Ako želi da napuni svoju flašu vodom iz česme na otvorenom, mora da ide sa drugarom. Ako želi da se vrati u svoju brvnaru po nešto što je zaboravio, mora da ide sa drugarom. Dečaci su koristili ovaj sistem drugara u kampu. Ali biblijski stih im je sugerisao da je Isus bio njihov Večni prijatelj koji je išao sa njima svuda.

„Tako je!“, Mihej je uzviknuo. „Isus je naš sistem večnog prijatelja. Bez obzira šta činimo, Isus je uvek sa nama. Ponekad zabora-

Biti logorski starešina dečacima u letnjem kampu na Aljasci Miheju je zvučalo uzbudljivo.

Imao je 11 godina i živio je u Oregonu.

Njegov učitelj u subotnoj školi je pročitao misionisku priču iz kampa Polaris, letnjeg kampa adventista sedmog dana na Aljasci. Priča je bila o dečacima starosedelaca Aljaske koji su se plašili duhova, dok nisu shvatili da je Isus bio moćniji.

Priča je oduševila Miheja. Nikada nije mislio da u Sjedinjenim Državama žive deca koja se plaše duhova i koja ne poznaju Isusa. Kada je bila Trinaesta subota, radosno je dao svoj dar za pomoć deci u kampu Polaris.

Mihej nije znao da će šest godina kasnije, raditi u kampu Polaris. Nije znao da će imati svoju priliku da širi Isusovu ljubav na decu starosedelaca Aljaske, koja je nisu poznavala.

Ali upravo se to dogodilo.

Mihej, kao 17-godišnji student Akademije Oklahoma, otišao je na Aljasku da radi za vreme leta kao savetnik, logorski starešina u kampu.

Deca pevaju tokom bogoslužjenja u kampu Polaris

vimo prijatelja u kupatilu, ali ne moramo da brinemo da će nas Isus zaboraviti.“

Dečaci su se radosno smešili. Svidela im se misao da je Isus njihov večni drug.

Mihej je pitao da li bi neko želeo da se pomoli. Zavladao je prvo tišina, a onda je progovorio jedan dečak.

„Nekada sam se molio“, rekao je stidljivo. „Ali nisam već neko duže vreme. Zaboravio sam kako se to radi.“

Mihej je rekao: „Sada se možemo moliti zajedno. Mogu ti pomoći da se moliš. Samo ponavljaj za mnom.“

Mihej je pognuo glavu i molio se: „Dragi Bože, hvala Ti za ovaj dan.“

„Dragi Bože, hvala Ti za ovaj dan“, ponovio je dečak.

„Čuvaj nas večeras.“

„Čuvaj nas večeras.“

„Hvala Ti za sve što si učinio za nas.“

„Hvala Ti za sve što si učinio za nas.“

„I hvala za svu zabavu koju smo imali danas.“

„I hvala za svu zabavu koju smo imali danas.“

„Amin.“

„Amin.“

Kasnije, kada su svi dečaci bili u svojim vrećama za spavanje na krevetima na sprat, Mihej je prišao dečaku koji se molio. „Samo razgovaraj sa Isusom kao sa prijateljem“, šapnuo je. „Reci Mu šta se dešavalo tokom dana.“

Dečak je klimnuo glavom. Mihej je sijao od radosti dok se kretao ka svom krevetu. Osećao se sjajno! Molio se svaki dan za priliku da može da širi Isusovu ljubav. To je bilo sjajno veče.

Hvala vam za darove priložene Trinaeste subote 2016. koji su bili upotrebljeni za re-

U vezi sa pričom

- Pokažite Dilingem i Aljasku na mapi sveta. Zatim pokažite grad Betel, u kome će biti izgrađen adventistički centar uticaja.
- Pročitajte priču koja je dotakla srce jedanaestogodišnjeg Miheja: bit.ly/Alaska-ghosts.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i njime daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Sibirski Jupik je poznat po raznolikim rezbarijama koje se prave na kljovama morževa i kitovim kostima.
- „Akutak“ poznat je kao eskimski sladoled, napravljen je od ulja foke, životinjske masti, snega i divljih bobica koje se mogu naći na Aljasci.

noviranje kampa, koji je dobio nove brvnare za smeštaj i kupatila.

Mihej i dečaci su zahvalni što ponovo možete pomoći u širenju jevanđelja na Aljasci u ovom tromesečju darom Trinaeste subote, koji će pomoći da se otvori centar uticaja u Betelu.

Hvala vam što planirate da priložite veliku darove 28. decembra.

Posmatraj i moli se

ALJASKA/SAD | 21. decembar

Ves

bio nedavno izgrađen uz pomoć darova Tri-naeste subote.

Iza bloka kupatila je seo i počeo da se moli za Rejčel, njene devojčice i njihovu brvnaru.

„Gospode, molim Te da Tvoji anđeli opkole Rejčelinu brvnaru. Ne dopusti da unutra uđe bilo kakvo zlo, da bi deca na ovom kampovanju mogla u potpunosti da uživaju i upoznaju Tebe.“

Prošlo je pet minuta, deset minuta... Petnaest minuta. Ves se nikada ranije nije molio duže od 10 ili 15 minuta, ali nije želeo da prestane sa molitvom. Bio je odlučan da se moli i bdi dok ne oseti da njegove molitve više nisu potrebne.

„Gospode, pošalji svoje anđele da zadrže svako zlo, da ne može da uđe u Rejčelinu brvnaru. Pomozi Rejčel i deci da nemaju više loše snove. Pomozi im da spavaju mirno. Daj mi mudrost kako mogu još da im pomognem.“

Molio se 20 do 30 minuta. Onda je čuo grupu ljudi kako hoda do upravne zgrade. Čuo je čudne zvukove, te je nastavio da se moli.

Nakon toga je video grupu ljudi kako ide prema logorskom brodiću. Ustao je i otišao da pomogne. Jedna devojčica je bila bolesna i bilo je potrebno da bude odvedena u bolnicu u gradu. Ves je bio obučen za medicinskog tehničara, pa je ušao u brodić sa još pet osoba da odvedu devojčicu u bolnicu. Bilo mu je drago što je bdeo i molio se tako da je bio budan da pomogne.

Nakon što su devojčicu bezbedno odveli u bolnicu, krenuli su nazad u kamp. Do tada je bilo 2 sata ujutru. Noćno nebo je bilo mračno, a sonar brodića nije radio. Jezero je bilo mestimično plitko, i brodić je rizikovao da

Direktor kampa je pozvao zaposlene na hitan noćni sastanak, da bi se razgovaralo o natprirodnoj aktivnosti u kampu Polaris na Aljasci.

Ves je radio kao kamp majstor, i pridružio se ostalom osoblju u upravnoj zgradi da razgovaraju i mole se. Njegova devojka, Rejčel, koja je radila kao jedna od starešina kampa, rekla je ostalom osoblju, da se čudne pojave dešavaju u brvnari u kojoj je brinula o osam devojčica inuitskog porekla. Kad god bi se Isus spominjao pre odlaska na spavanje, bilo u molitvama ili na bogoslužjenju, čudne stvari su se događale nakon gašenja svetla. Devojčice su bile uplašene i sanjale su loše snove.

Na kraju hitnog sastanka, osoblje se zajedno pomolilo i otišlo u svoje brvnare za noćenje.

Kada je Ves stigao do svoje brvnare, bilo je blizu 11 sati.

„Ovo nije vreme za spavanje“, pomislio je. „Ovo je vreme za posmatranje i molitvu.“

Ves je napustio brvnaru i krenuo putićem do novog bloka kupatila za dečake, koji je

Ves, desno, vozi kanu sa dečacima u kampu Polaris.

se nasuče ili prevrne, ako udari u peščani sprud ili stenu.

Ves se molio. Svi u brodiću su se molili. Uz pomoć GPS navigacije, čamac je pažljivo krenuo nazad prema kampu. Ali onda je usporio. Kamp i obala je trebalo da budu pravo napred. Ali niko ništa nije mogao da vidi. Bio je potpuni mrak. Nisu mogli bezbedno da plove.

Ves se molio. Svi na brodiću su se molili. Odjednom se usred kampa pojavila jarka svetlost. Sjajna, bela svetlost je bacala svoje blistave zrake osvetljujući kamp. Ves i drugi su mogli da vide brvnare za dečake, kao i brvnare za devojčice. Mogli su da vide upravnu zgradu. Mogli su da vide blokove kupatila. Najvažnije, mogli su da vide obalu.

Brodić je krenuo prema svetlost i došao do obale.

Kad su stigli na kopno, ljudi sa brodića su želeli da vide odakle je dolazila svetlost. Želeli su da se zahvale osobi koja je upalila svetlo. Ali, svetlo se odjednom ugasilo, kamp je ponovo bio u mraku. Činilo se da svi u kampu spavaju.

Ujutro, Ves i drugi ljudi koji su bili na brodiću, pokušali su da otkriju ko je prethodne noći upalio svetlo. Niko se nije javio. Svi su rekli da su spavali. Ves veruje da im je anđeo pokazao put do kampa.

Ves, koji je sada direktor kampa Polaris i oženjen Rejčel, naučio je važnu lekciju o bdenju i molitvi te noći.

„Bog me je upotrebio da pomognem devojčici iz kampa da dobije pomoć koja joj je bila potrebna“, rekao je. „Bio sam budan jer sam smatrao da moram bdeti i moliti se.

U vezi sa pričom

- Pokažite Dilingem i Aljasku na mapi sveta. Zatim pokažite grad Betel, u kome će biti izgrađen adventistički centar uticaja.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Misionski cilj br. 2: „Ojačati i proširiti adventistički pristup u velikim gradovima, širom prozora 10/40, među nedosegnutim i nedovoljno dosegnutim grupama ljudi.“ Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i njime daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Godine 1959, Aljaska je postala 49. država Sjedinjenih Američkih Država.

Pomogao sam da se reši problem, a zatim je anđeo pomogao da se reši naš problem.“

Hvala vam za darove Trinaeste subote 2016. koji su bili upotrebljeni za renoviranje kampa koji je dobio nove brvnare za smeštaj i kupatila.

Ves i sva deca indijanskog porekla koja dolaze u kamp Polaris su zahvalni što možete ponovo pomoći u širenju jevanđelja na Aljasci u ovom tromesečju darovima Trinaeste subote, koji će pomoći da se otvori centar uticaja u Betelu.

Ucenjena

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE | 28. decembar

Džozefina

„Ne želim da idem na letnji biblijski tečaj“, rekla je.

„Ali ja želim da idem“, odgovorila je Emili.

„Pa, ja ne želim da idem“, na to je rekla Džozefina, govoreći autoritetom starije sestre. „Želim da radim nešto drugo.“

Emili je na trenutak izgledala tužno. Ali samo na trenutak. Bila je odlučna da pobedi u raspravi, i znala je kako to da učini.

„Ako ne odemo, neću deliti duvan za žvakanje sa tobom“, rekla je.

Džozefina je oštro pogledala svoju malu sestru. Nije imala duvana za žvakanje, i nije znala gde bi mogla da ga nabavi. Pogledala je u crkvu. Mislila je o tome kako će biti mrzovoljna, razdražljiva i ljuta ako Emili istraje u svojoj pretnji i ne podeli duvan za žvakanje sa njom.

„Dobro“, rekla je. „Hajdemo.“

Tako je Džozefina bila ucenjena da uđe u Adventističku crkvu po prvi put. Sedela je u poslednjem redu, dok se Emili pridružila ostaloj deci koja su napred učestvovala u određenim aktivnostima.

Posle izvesnog vremena došao je pastor crkve do Džozefine i predstavio se kao pastor Čed.

Videvši da je Džozefina starija od većine dece, pitao je da li bi želela da mu pomogne, da prenesu grickalice i materijale za aktivnosti letnjeg biblijskog tečaja.

Džozefina se složila.

Nakon toga, ona i Emili su dolazile u crkvu u 7 časova svake večeri tokom letnjeg biblijskog tečaja.

Pred kraj tečaja, pastor je pozvao Džozefinu da ide u letnji dečji kamp. Da bi stigla

Umalom inuitskom selu Aljaske Togiak, dve sestre, Džozefina i Emili, šetale su prašnjavim putem jedne letnje večeri.

Iako je bilo oko 7 sati, sunce je bilo još visoko na nebu. Sunce neće zaći još mnogo sati; sve do negde oko ponoći.

Deca nisu imala mnogo toga da rade u dugim letnjim danima na selu.

„Pogledaj!“, uzviknula je dvanaestogodišnja Emili, zaustavivši se ispred Adventističke crkve. „Postoji letnji biblijski tečaj i kamp za vreme školskog raspusta u ovoj crkvi. Želim da idem tamo.“

Za nju je letnji biblijski kamp značio mnoštvo zanimljivih priča iz Biblije, zabavne aktivnosti, ukusne grickalice. Više od svega, značilo je da će moći da rade nešto u mestu u kome za vreme leta za decu nije bilo mnogo aktivnosti.

Emili je povukla svoju sedamnaestogodišnju sestru za ruku. „Hajde“, preklinjala je.

Ali Džozefina nije htela da ide. Čak iako nije bilo mnogo aktivnosti, nije želela da idu u crkvu.

tamo, morala bi da leti avionom, vozi se autobusom i na kraju dođe brodićem.

Svidela joj se ta ideja. Ali je bila sigurna u to da je bila prestara za dečije logorovanje. Imala je 17 godina.

„Nema problema“, rekao je pastor. „Da li bi ti volela da pomažeš u kampu?“

Veliki osmeh se pojavio na Džozefininom licu. Ona bi svakako mogla pomoći.

Dakle, otišla je u kamp Polaris kao starešina na obuci. Pomagala je regularnom starešini kampa da se brine o ženskoj brvnari u kojoj su boravile devojčice iz raznih sela sa Aljaske. Takođe je naučila mnogo toga o Isusu tokom svog jednonedeljnog boravka u kampu.

Džozefina je toliko zavolela letnji kamp da se vratila naredne godine i one sledeće. Kod kuće, između kampovanja, išla je u Adventističku crkvu. Ljubav prema Isusu rasla je u njenom srcu. Isus joj je pomogao da prestane da koristi duvan za žvakanje. Predala je svoje srce Isusu i krstila se.

Džozefina i danas radi u kampu Polaris — ali sada kao vođa. Svake godine, iz svog sela dovodi 7–10 dece na kampovanje. Deca nemaju mnogo toga što mogu da rade tokom leta. Neka od njih postanu mrzovoljna, razdražljiva i ljuta, dok prolaze kroz odvikavanje od nikotina, jer nemaju duvan za žvakanje u kampu.

Ali, kao i Džozefina, i deca slušaju o Isusu u kampu i uče da im On može pomoći da odbace lošu naviku. Kada se vrate svojim kućama, znaju da život sa Isusom nije nikad dosadan i da mogu sve sa Njim.

Baš kao nekada, kada ju je mlađa sestra dovela u crkvu, sada ona dovodi decu u crkvu. Ali ona to čini ne koristeći ucene da bi ih naterala da dođu. Ona se moli i poziva ih u kamp Polaris.

„Volim da radim sa decom“, izjavljuje u intervjuu u kampu Polaris.

„Stekla sam mnogo dobrih prijatelja. Kamp Polaris mi daje nešto čemu se stalno radujem.“

Kamp Polaris, koji se nalazi na jezeru u blizini Dilingema na Aljasci, jedini je letnji

U vezi sa pričom

- Pokažite na mapi mesta u kojima će biti ostvareni projekti Trinaeste subote, Betel na Aljasci, Sent Luis u Misuriju, i Baltimor u Merilendu.
- Takođe prikazite Dilingem i Aljasku na mapi. Mnoga deca starosedelaca Aljaske lete do Dilingema avionima, zatim idu 30 minuta autobusom, da bi na kraju išli 15 minuta brodićem do kampa Polaris.
- Znaite da su na Aljasci avioni uobičajeno prevozno sredstvo, kao što su automobili u drugim delova sveta. Aljaska ima malo puteva, a naselja su udaljena jedna od drugih, što ljudima ne ostavlja drugu mogućnost nego da putuju avionima i čamcima. Adventistička crkva i verni donatori pokrivaju troškove odlaska dece u letnji kamp Polaris.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i kratke činjenice iz Severnoameričke divizije: bit.ly/nad-2024.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću ići“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Misionski cilj broj 6 govori o povećanju pristupa, zadržavanju, učešću dece i mladih u crkvenim aktivnostima. Cilj br. 7: „Pomoći deci, tinejdžerima i mladima da stave Boga na prvo mesto u svom životu, i njime daju primer drugima o biblijskom pogledu na svet.“ Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve, „Ja ću ići“ saznajte na: IWillGo2020.org.

kamp adventista sedmog dana koji je pretežno namenjen deci starosedelaca Aljaske.

Deo sredstava darova Trinaeste subote 2015. godine bio je upotrebljen za renoviranje kampa izgradnjom novih brvnara i pravih toaleta i tuševa.

Hvala vam. Danas, imamo priliku da širimo Isusovu ljubav na Aljasci još jednim projektom darova Trinaeste subote. Ovog puta jedan od projekata koji će pomoći u širenju jevanđelja jeste izgradnja centra uticaja u Betelu, na Aljasci.

Sredstva današnjeg dara Trinaeste subote biće takođe upotrebljena za misijske projekte u Sent Luisu, u Misuriju, i Baltimoru, u Merilendu.

Hvala na velikodušnim darovima.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Važne činjenice

- Najveći mesožderi u SAD su crni medved grizli i polarni medved, koji živi na Aljasci.
- Jezero Superior, na granici SAD i Kanade, najveće je slatkovodno jezero na svetu po površini. Ono se prostire na 51.016 kvadratnih kilometara.
- 90% Amerikanaca jede picu barem jednom mesečno. U Americi se dnevno pojede pica veličine 40 hektara.
- U Sjedinjenim Državama se procenjuje da ima 75,8 miliona pasa, dvostruko više nego u Brazilu, zemlji koja je druga po broju pasa.

Sedmero dece, starosedelaca Aljaske iz Betela na Aljasci, poziraju na aerodromu Enkoridž dok čekaju avion, posle nedelju dana provedenih u kampu Polaris. Slika desno: na jezeru Aleknagik.

Budući projekti Trinaeste subote

Projekti Trinaeste subote narednog tromesečja biće 5 projekata u Severnoazijskoj pacifičkoj diviziji.

- Izgradnja centara za boravak dece nakon nastave u 14 škola u Japanu.
- Izgradnja rekreativnog centra u Ulanbatoru u Mongoliji.
- Izgradnja smeštaja za samohrane majke u Ansanu u Južnoj Koreji.
- Izgradnja sale za sportove i trening centar na akademiji Hankuk Šamjuk u Seulu, u Južnoj Koreji.
- Uspostavljanje adventističkog sistema u osnovnim školama na Tajvanu.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis Misionski spotlajt, koji sadrži video-izveštaje iz Severnoameričkog odeljenja i šire. Preuzmite ili strimujte sa veb-stranice Adventističke misije na bit.ly/missionspotlight.

Informacije sa interneta

Slede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za segment misije Subotne škole. Za više obaveštenja o kulturi i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju, posetite:

SAD:

vladin veb-sajt	usa.gov
Nacionalna Geografija	bit.ly/NatGeo_USA
Usamljena Planeta	bit.ly/LonelyUSA

Aljaska:

državna veb-stranica	www.alaska.gov/
Aljaska Ture i putovanja	bit.ly/Alaska_Trav
Putujte na Aljasku	bit.ly/Travel_AK

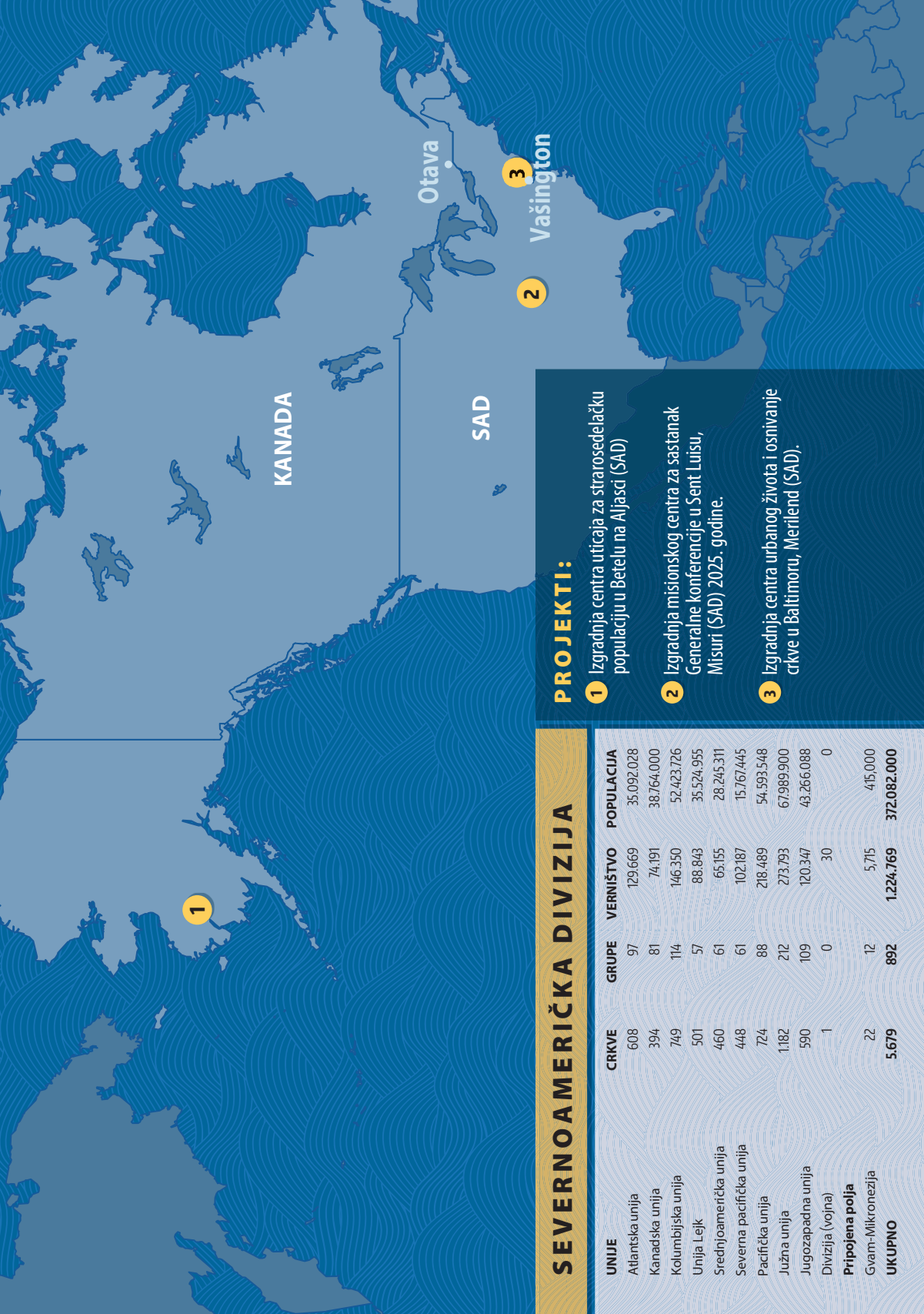
Arizona:

državna veb-stranica	az.gov
Posetite Arizonu	bit.ly/Visit_AZ
SAD vesti	bit.ly/USNews_AZ

Adventisti sedmog dana:

Severnoamerička divizija	bit.ly/SDANAD
Severnopacifička unija	npuc.org/
Pacifička unija	bit.ly/SDA_PUC
Oblast Arizone	bit.ly/SDAAriConf
Oblast Aljaske	bit.ly/AK_Conf
Arktička misija	bit.ly/MissionAdventure.org

Metod postavljanja cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misioniske darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misioniski dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu, za dar koji će se prikupljati 28. decembra. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionско delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Severnoameričkoj diviziji. Dvanaeste subote, 21. decembra, iznesite pred crkvu izveštaj o misioniskim darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

KANADA

SAD

Otava

2
Vašington

3

SEVERNOAMERIČKA DIVIZIJA

UNJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Atlantska unija	608	97	129.669	35.092.028
Kanadska unija	394	81	74.191	38.764.000
Kolumbijska unija	749	114	146.350	52.423.726
Unija Lejk	501	57	88.843	35.524.955
Srednjoamerička unija	460	61	65.155	28.245.311
Severna pacifička unija	448	61	102.187	15.767.445
Pacifička unija	724	88	218.489	54.593.548
Južna unija	1.182	212	273.793	67.989.900
Jugoapadna unija	590	109	120.347	43.266.088
Divizija (vojna)	1	0	30	0
Pripojena polja				
Gvam-Mikronezija	22	12	5.715	415.000
UKUPNO	5.679	892	1.224.769	372.082.000

PROJEKTI:

- 1 Izgradnja centra uticaja za strarosedelačku populaciju u Betelu na Aljasci (SAD)
- 2 Izgradnja misionskog centra za sastanak Generalne konferencije u Sent Luisu, Misuri (SAD) 2025. godine.
- 3 Izgradnja centra urbanog života i osnivanje crkve u Baltimoru, Merilend (SAD).